

Uverme v Božiu lásku...

„Len mu daj! Daj mu poriadnu!“ – bojovým krikom povzbudzujú chlapci svojho kamaráta, aby nešanoval údermi a dobre „vymastil“ toho, kto sa im nepáči, alebo im predtým urobil niečo zlé. „Ona je taká... Vidíte, len sa pozrite na ňu!“ šepkajú si dievčatá medzi sebou a nenápadne poukazujú na tú, s ktorou boli ešte pre chvíľou kamarátky. Prídete domov a zapnete televízor a čo vidíte a počujete? Vojny, násilie, podvody, klamstvá, falošné sľuby a pod... Znechutení si líhate a povieťe: „Taký je dnes svet.“ Tí starší nezabudnú dodať: „Za našich čias to také nebolo.“ Mladí sa zasa nechcú brať do manželstva, veď načo sa zavazovať, bez tak nehodno dnes nikomu veriť. Kofkí boli a popálili sa... Nuž, žijeme v dobe, kde nieto veľa pravej lásky a keď sa kde tu objaví, upodozrievame ju, že to nie možné, aby to mohla byť láska, aby niekto mohol mať tak rád. Veru ťažko je uveriť v lásku.

„Preč s ním! Preč s ním! Ukrižuj ho!“ – kričali židia na nádvorí. „Vášho kráľa mám ukrižovať?!“ – pýtal sa Pilát. Áno, taký je omyl sveta. Hľadá Boha tam, kde nie je a takého aký nie je. A keď prichádza pravý Boh medzi ľudí nepoznajú ho, neprijmú ho a odsúdia ho na smrť... „Toto nie je náš Boh“, hovoria a hovorili to už mnohokrát pred tým. Pod Sinajom si zo zlata zliali teľa a zvolali: „Toto je náš boh...“ Prečo tak človek ohlúpne? Lebo chce mať svojho boha, lepšie bôžika, na svoj obraz. Obyčajne podľa toho po čom túži. Chce mať boha šťastia, ktorý mu nadelí toľko peňazí, koľko sa mu len zapáči. Chceme mať boha zdravia, boha úspechu, boha radosti, sexu a všeličoho možného... Takí sme ľudia a takí boli i tí pred nami. Od počiatku sa bojíme lásky a hoci by sme ju veľmi chceli mať, neveríme jej. A tak nechceme uveriť ani v Božiu lásku. Neveríme, že Boh nás môže mať tak rád. Inokedy pochybujeme o jeho láske pri pohľade na naše hriechy, chyby a slabosti. Pochybujeme o nej, ako pochybujú deti o láske rodičov, keď im nevyplnia všetky ich nezmyselné, alebo neuskutočniteľné priania. Pochybujeme o láske ako takej, lebo sa s ňou nestretávame a nevieme už poriadne ani ako vyzerá, ani ako chutí, alebo ju zasa obchádzame ako niečo príliš vznešené, sväté a nedotknuteľné, čo nikdy nemôžeme dosiahnuť, čo nie je pre nás smrteľníkov. Je jej málo medzi nami ľuďmi a tak neveríme ani v Božiu lásku. Veru, uveriť v Boha, ktorý je láska je najťažšie. Ľahšie je uveriť v boha krutovládcu, otrokára, despotu. Medzi ľuďmi sme naučení prispôbovať sa. Sme naučení znášať krivdy, chrániť sa proti krádežiam, nedôverovať, hrať divadlo faľše a pokrytectva, uchmatnúť si kus chleba i zeme. A keď nám niekto chce prejavovať pravú lásku my mu neveríme. Odsúdime ho ako nenormálneho, neprijateľného, iného ako sme my, a preto nie vhodného do nášho sveta. Tak to bolo i s Ježišom Kristom. Neuverili mu, ale odsúdili ho. On ich však napriek tomu neprestal mať rád. Veru, také sú dejiny ľudstva a sveta. Taký je náš vzťah k Bohu. Neveríme v Boha, ktorý je láska. Bojíme sa ho a chováme sa ku Nemu ako k jednému z nás, ako k niekomu z tohto sveta, ktorý nás chce oklamať, zničiť, obmedziť a pod... Miesto láskyplnej dôvery a spoľahnutia sa, spočinutia v Bohu, človek konšpiruje, hľadá úniky, výhovorky, oslobodenie sa od Boha, hľadá a vytvára si boha, ktorý nemá tak rád, lebo človek si myslí, že nemôže ho mať tak rád a nechce si pripustiť, že Boh ho miluje nekonečnou láskou. „Boh tak miloval svet, že poslal svojho Jednorodného Syna“, aby sa za nás obetoval na kríži a presvedčil nás o svojej nekonečnej láske. Ak tomu neveríme bude to len na našu škodu.

Ale je tu ešte problém iného druhu. Na dobrotu si možno ľahko zvyknúť a dobrotu vieme i veľmi zneužívať. A keďže láska je to najväčšie dobro, platí to i tu a to ešte vo väčšej miere. Na lásku si ľahko zvykneme a ešte ľahšie ju vieme využívať a zneužívať. Láska je ale vždy medziosobný vzťah a týka sa najmenej dvoch. Ona vytvára puto medzi nimi, ale aj prúdeň dobra od jedného k druhému a opačne. Srdce, ktoré lásku symbolizuje má v sebe pulz života. Prijíma dnu, ale i rozháňa von. Beda by bolo, keby neprijalo životodarnú tekutinu dnu a rovnako zle by bolo, keby ju nevytláčalo von. Láska, teda hľadá akúsi rovnováhu, pre svoj život i zdravie. Rovnováhu v jej prijímaní i v jej odovzdávaní. Ak to tak nie je, srdce, ktoré lásku symbolizuje je choré a s ním je chorý i človek, ktorý lásku dostáva, ale nedáva ju, alebo aj opačne veľmi trpí ten, kto ju rozdáva a ona sa nevracia späť. Boh nám dáva svoju nekonečnú lásku a je smutný a bolí ho, keď sa nevracia späť vo vďačnosti a v láske voči ľuďom, voči blíznym v ktorých je On sám tajomne prítomný. „Toto je moje prikázanie: Aby ste sa milovali navzájom, ako som ja miloval vás.“ (Jn 15, 12) Na Veľkú noc si pripomíname veľké dobrodenia Božej lásky, nech je pre nás i rozhodnutím, že v lásku uveríme a budeme ju i my dávať Bohu aj ľuďom.

Mário Orbán

RESPONZÓRIOVÝ ŽALM
21, 8-9.17-18a. 19-20.23-24

R. Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil?

1. Vysmievajú sa mi všetci, čo ma vidia, *
vykrúcajú ústa a kývajú hlavou.
2. „Úfal v Pána, nech ho vyslobodí,
nech ho zachráni, ak ho má rád.“ — R.
3. Obkľučuje ma svorka psov,
obstupuje ma tlupa zlosynov.
4. Prebodli mi ruky a nohy,
môžem si spočítať všetky svoje kosti. — R.
5. Delia si moje rúcho
a o môj odev hádžu kocky.
6. Ale ty, Pane,
nevzdaluj sa odo mňa,
ty, moja sila, ponáhľaj sa mi na pomoc. — R.
7. Tvoje meno chcem zvestovať
svojim bratom *
a uprostred zhromaždenia
chcem ťa velebiť.
8. Chváľte Pána vy, ktorí sa ho bojíte,
oslavujte ho, všetci Jakubovi potomci. *
Nech majú pred ním bázeň
všetky pokolenia Izraelove. — R.

Jedno slovo a taký dôležitý obsah pre spásu sveta. V poslednom období sa udalosti okolo smrti Krista dostali na titulné strany novín a časopisov. Pričinil sa o to film režiséra Mela Gibsona Umučenie Krista, ktorý údajne rozdelil nielen kritikov, ale aj veriacich. Čas ukáže jeho duchovný úžitok.

Na Kvetnú nedeľu si pripomínáme začiatok víťazného pochodu lásky. Ježiš vedel, že v dňoch, ktoré nasledovali po jeho vstupe do Jeruzalema, sa odohrá dráma s víťazným koncom. Tieto udalosti ostanú do konca čias stredobodom života sveta. Dve slová sa dotýkajú každého z nás: „Hosanna!“ a „Ukrižuj!“ Také je srdce človeka - schopné milovať i nenávidieť. Aj dnes sa odohráva mystérium Ježišovho umučenia, smrti a zmŕtvychvstania. Kristus volá na spoluprácu každého človeka. Pred ním sa nedá skrývať za masu ľudí, on zomrel za každého z nás. Pašie, opis jeho umučenia a smrti, to nie je iba história, ale aj výzva, aby sme si pri Kristovi našli stále miesto a memento, že nesmieme byť ľuďmi bez vlastného úsudku. Ježiš nám počas umučenia a smrti prejavil svoju lásku. Ukrižovaný Ježiš je znamením víťazstva.

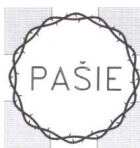

Keby sme chceli napísať knihu, ktorá by mala len jednu stránku a na nej iba jediné slovo vyjadrujúce všetko podstatné v živote ľudstva, nedokázali by sme to. Čo však nie je v silách

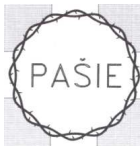
njakého človeka, ukázalo sa možným pre Krista. V jeho kríži je obsiahnutá všetka láska Boha k ľuďom i naša odpoveď. Kríž nás učí úspešne žiť na zemi a raz prijať ako odmenu večný život. Ukazuje nám istú cestu, aby sme nezablúdili a prišli do nového života. Biskupa Fultona Sheena raz pozvali na konferenciu do mesta, v ktorom predtým ešte nebol. Stretol na ulici chlapca a spýtal sa ho na cestu do hotela. Ten mu ju ukázal a hneď vyzvedal, kto je. Sheen odpovedal, že je biskupom. Chlapcovi to nič nehovorilo, a preto sa pýtal ďalej: „A čo robíte, čomu sa venujete?“ Biskup bol otázkou taký zaskočený, že odpovedal až po chvíli: „Ukazujem ľuďom cestu do neba.“ Chlapec sa zasmial a povedal: „Nepoznáte cestu do hotela chcete ukazovať cestu do neba?“

Znamená to, že nestačí iba vedieť, ako Ježiš trpel i zomrel. Nestačí o tom len rozprávať. Ježiš chce, aby sme ho nasledovali. Keď prijímame obsah paší ako vec spásy, sme na dobrej ceste. Ukrižovaný Ježiš nám nedá zahynúť. Neuspokojme sa s tým, že pošleme blízkym veľkonočný pozdrav, ale pomôžme si navzájom prežiť Veľký týždeň v modlitbe, práci i v utrpení.

LUBOMÍR STANČEK

*Pašie na Kvetnú nedeľu podľa
sv. Lukáša
Lk 23,1-49*

*Pašie na Veľký piatok podľa
sv. Jána
Jn 18,1-40 a 19,1-42*

***Piatok Pánovho utrpenie je dňom pokánia
záväzného v celej Cirkvi. Vtedy sa zdržujeme
mäsitého pokrmu a zachovávame pôst.***

Sväté omše vo Veľkom týždni

2.IV. pondelok Veľkého týždňa

17.00 na úmysel

3.IV. utorok Veľkého týždňa

18.00 + Justín Peško, manž. a deti

4.IV. streda Veľkého týždňa

18.00 + Arpád Zimán a manž. Bernardína

5.IV. Zelený Štvrtok

18.00 + Albert a Mária Urlandovi a dc. Gizela a Mária Adorácia do 21.15

6.IV. Veľký Piatok

9.00 Pobožnosť Krížovej cesta od kaplnky sv. Anny

15.00 Slávenie Utrpenia a smrti Pána
Sviatosť Oltárna vyložená do 21.15

7.IV. Biela Sobota

7.30 Vystavenie Najsv. Sviatosti Oltárnej nad Božím hrobom

18.00 Veľkonočná vigília – za dobrodinco (fundačná)
a procesia na oslavu Vzkrieseného Pána

Upratovanie kostola č.d. 229 - 253

8.IV. Veľkonočná nedeľa Pánovho Zmŕtvychvstania

8.00 za farníkov

9.15 + Štefan Kordoš, zať Jozef a rodičia

Liturgický kalendár

2.IV. pondelok	sv. František z Paoly, pustovník
3.IV. utorok	sv. Richard, biskup
4.IV. streda	sv. Izidor, biskup a učiteľ Cirkvi
5.IV. štvrtok	Zelený Štvrtok , sv. Irena, panna a mučenica
6.IV. piatok	Veľký Piatok , sv. Celestín, pápež
5.IV. sobota	Biela Sobota , sv. Ján Krstiteľ de la Salle

Obrady Veľkého týždňa

Veľký týždeň

- nás privádza ku vrcholu nášho kresťanského tajomstva. Pán Ježiš, Boží Syn, ktorý sa stal človekom slávi poslednú večeru s učeníkmi, na druhý deň je ukrižovaný a vstáva z mŕtvych.

Kvetná nedeľa

- čiže Nedeľa utrpenia Pána je deň, v ktorý si pripomínáme ako Pán Ježiš vstúpil do Jeruzalema na osliatku. Vtedy ľudia nadšene kričali: „Hosana.“ A takto by sme v duchu viery mali kričať aj my. Privítať nášho Pána, ktorý nás prichádza vykúpiť. Bez Jeho obety by sme boli navždy stratení, ale toto vykúpenie má pre nás obrovskú hodnotu. Boh nám odpúšťa hriechy aj vinu a dáva nám nový život. „Potrebujem aj ja vykúpenie, odpustenie hriechov? V čom cítim svoju najväčšiu vinu?”

Veľkonočné Trojdnie

Zelený štvrtok

V tento deň si pripomínáme 3 dôležité veci pre našu spásu:

1. Pán Ježiš umýva apoštolom nohy a dáva nám príkaz: "Milujte sa navzájom ako som ja miloval vás." Aká láska to má byť? Taká akú mal Pán Ježiš voči nám. To znamená obetavá, pokorná, nezištná.

2. Ustanovenie Eucharistie – keď Pán Ježiš hovorí slová „toto je moje telo, toto je moja krv.“

3. Ustanovenia sviatosti kňazstva.

Pri večernej sv. omši, počas chválospevu zvoní zvon, potom sa do Veľkonočnej vigílie odmlčia. Po modlitbe po prijímaní sa prenesie Oltárna sviatosť do bočného oltára a zaspieva sa

Pange lingua a Tantum ergo (317 JKS). Nakoniec sa obnažia oltáre.

Po sv. omši bude kostol otvorený do 21:15, aby sme v kostole prežili tiché chvíle v adorácii s Ježišom v Getsemanskej záhrade.

Veľký piatok

Ráno o 9:00 bude krížová cesta od kaplnky sv. Anny do kostola.

Je to jediný deň cez rok, kedy sa neslúži sv. omša na celom svete – ide len o obrady.

Prežívame **utrpenie Pána Ježiša**. Rozjímame nad jeho odsúdením, nad jeho smrťou na kríži. Preto tento deň je dňom pôstu, aby sme aj my prežívali aspoň ... jednu stotinu ... z jeho ozajstného utrpenia.

Ježiš Kristus vydýchol o tretej hodine popoludní. Aj my o tejto hodine začneme „trpieť“ spolu s ním.

Kňaz v červenom rúchu prichádza spolu s miništrantmi pred prázdny svätostánok a spoločne si **líhajú na zem** na znak pokory a ako poďakovanie za obetu Ježiša Krista. Ako bezmocní v prach padáme a túžime po vykúpení – Boha prosíme o našu spásu.

Nasledujú 2 čítania, ktoré vyjadrujú tajomstvo tohto dňa a pašie o umučení a smrti nášho Pána Ježiša podľa sv. Jána (Jn 18,1-40 a 19,1-42)

Po **krátkej homílii** nasledujú prosby, ktoré sú slávnostnejšie ako kedykoľvek inokedy. Prednesieme **desať prosieb**. Pred každou prosbou prednesie kňaz úmysel modlitby a vyzve nás, aby sme si pokľakli. Vo všeobecnom tichu samostatne prosíme za prednesený úmysel ... Kňaz nás vyzve, aby sme vstali. Potom zaspieva prosbu na ten úmysel, za ktorý sme prosili. Toto sa opakuje desať krát.

Potom traja miništranti prinesú v sprievode sviec zo zadnej časti kostola zahalený kríž. Teraz nastáva tá chvíľa, keď si **uctíme kríž**, ktorý je znakom, symbolom a prejavom našej spásy. V dnešný deň má kríž oveľa väčšiu hodnotu ako inokedy. Je to tak, ako napríklad s naším krstným menom, ktoré si viac vážime na meniny. Sú to akoby meniny kríža. **Kľakáme** si uctievať kríž v tom vedomí, akoby práve teraz na ňom Kristus zomieral. Preto aj kňaz pozdvihne kríž a spieva: „Hľa, drevo kríža“ a veriaci odpovedajú: „Podťe, pokloňme sa.“ Toto sa spieva trikrát. Takto si môžeme uctiť kríž. Za tento úkon môžeme získať **plnomocné odpustky**.

Potom, keď kňaz vystaví tento kríž, pôjdeme ho uctiť. Uctí ho kňaz, a miništranti a ostatní prisluhujúci. Po nich sa vedľa kríža zapália sviece a bude položený pred oltárom. Po obradoch si ho aj ostatní veriaci môžu uctiť.

Modlitba Otče náš bude predzvesťou **svätého prijímania**. Po svätom prijímaní bude znova Sviatosť prenesená do bočného oltára, kde bude slávnostne vystavená. Pod ňou bude Boží hrob, v ktorom bude kríž na ktorom zomiera Pán Ježiš. Dnes je možnosť väčšej úcty sviatosti oltárnej. **Postupne si kríž uctia deti, potom muži a nakoniec ženy tak, aby celá poklona sv. Krížu bola dôstojná bez tlačenia a ponáhľania. Kto môžeš, zotrvaj s Kristom až do uloženia Oltárnej sviatosti.**

Sviatosť Oltárna bude v kostole vystavená do 21:15 hod.

Biela sobota

Na Bielu sobotu zotrvávame pri hrobe Pána Ježiša a rozjímame o jeho utrpení a smrti a o jeho zostúpení k zosnulým. Prichádza k nim jeho duša, ktorá odišla z tela a pozýva ich do Božieho kráľovstva.

Veľkonočná vigília

V sobotu večer pred Božím chrámom sa začína sláviť Veľká noc – noc nášho vykúpenia. Končí sa stará a začína nová zmluva.

Budeme teda prežívať vigíliu, očakávanie Pánovho vzkriesenia. Celý tento obrad so svätou omšou, každá jeho chvíľa, má svoj veľký význam a zmysel. Začneme pred Božím chrámom pri ohni. **Oheň** je symbolom svetla, symbolom Ježiša Krista, ktorý prináša svetlo tomuto svetu. Kňaz zapáli paškál – Veľkonočnú sviecu spolu s miništrantmi. Keď kňaz vstúpi do chrámu, trikrát sa zastaví a spieva: „Kristus, svetlo sveta.“ Tretíkrát sa zastaví až pri oltári.

Potom položí veľkonočnú sviecu na svietnik a kadidlom ju incenzuje. Potom nasleduje najkrajší chválospev – **veľkonočný chválospev – exultet**. Po ňom nasleduje modlitba a **štyri čítania zo Starého zákona**.

Po štvrtom čítaní sa kňaz modlí modlitbu a zapalujú sa sviece, lebo vstupujeme do Nového zákona – Kristus vstáva z mŕtvych.

Nasleduje oslavná pieseň Sláva Bohu na výsostiach.

Teraz sa započúvame do čítania z **Nového zákona** a nasleduje trojnásobné Aleluja, ktoré bude krajšie ako zvyčajne. **Aleluja – radujme sa!**

Radostné posolstvo o zmŕtvychvstaní v **evanjeliu**. Po homílii sa prihovoríme k našim patrónom a zástancam **v litániách ku všetkým svätým** a obnovíme si **krstné sľuby**, aby sme sa zbavili svojho „starého zákona“ a začali žiť nový. Na znak nášho znovuzrodenia nás kňaz pokropí krstnou vodou – vodou znovuzrodenia.

Po obnove krstných sľubov, pri ktorých môžeme získať **plnomocné odpustky**, nasledujú **spoločné prosby**. Po nich pokračuje **svätá omša**, pri ktorej Kristus zomiera a vstáva z mŕtvych.

Po svätom prijímaní sa vkladá sviatosť do monštrancie, ktorá sa položí na obetný stôl.

Začína sa sláviť náš typický obrad na Slovensku - **obrad vzkriesenia**. Kňaz incenzuje kadidlom sviatosť. Potom spieva „antifónu“. Do rúk vezme sviatosť a zaspieva: „Pokoj vám ja som to, aleluja.“ Odpovieme: „Nebojte sa, aleluja“. Potom kňaz intonuje: „Pán Ježiš Kristus vstal z mŕtvych, aleluja.“ Pokračujeme rovnomennou piesňou.

Nasleduje **procesia**. Zaradíme sa nasledovne:

- 1 Z kostola pôjdu ako prví miništranti s krížom a sviečkami a za ním všetky deti.
2. muži
3. ostatní miništranti
3. kňaz so Sviatosťou Oltárnou
4. ženy

Pri procesii si uvedomme: aby Kristus nevstal len z hrobu, ale aj z môjho srdca, aby nebol stále vo mne pochovaný a nepôsobil vo vnútri, ale naopak ...

Na znak tohto sa vrátíme do chrámu, kde pred sviatosťou zaspievame jednu z najkrajších piesní,

- Te Deum – Teba, Bože chválime.

Po piesni kňaz udelí požehnanie. Na záver sa spieva mariánska antifóna: „**Raduj sa nebies Kráľovná, aleluja.**“ S pocitom radosti zo zmŕtvychvstania nášho Pána sa rozchádzame.

**Naša účasť na Kristovom tele a krvi
nespôsobuje nič iné ako to,
že sa premieňame na to,
čo prijímame.**

Sv. Lev Veľký

BYŤ EUCHARISTIOU

„Beda nám kresťanom, ak vo svojom vzťahu k Eucharistii zostaneme len pri viere v Ježišovu reálnu prítomnosť v tejto sviatosti,“ hovorí jeden zo súčasných teológov. Je to isto veľká vec, ak veríme, že pod spôsobmi chleba a vína sa v Eucharistii skrýva sám Pán, ktorý sa nám tak ponúka za pokrm. To však nestačí. Ako hovorí sv. Augustín, Eucharistia „je vaše vlastné tajomstvo, ktoré sa slávi na oltári“. Preto sa nemôžeme uspokojiť s tým, že sa každú nedeľu alebo aj častejšie zúčastníme na svätej omši. My sami sa totiž máme stať eucharistiou, to je darom a chválou Boha.

„Prijmite toto vaše tajomstvo a na to, čím ste, odpovedzte: Amen,“ pobáda tiež svätý Augustín a pokračuje: „Krstnou vodou ste boli akoby zamiesení na cesto. Keď ste prijali oheň Ducha Svätého, stali ste sa upečeným chlebom. Buďte teda to, čo vidíte, a prijímajte to, čo ste.“ Cieľom slávenia a prijímania Eucharistie je, aby sme sa stali Kristovým telom, aby sme boli pretvorení v Krista, ktorého vo sviatosti prijímame.

Kristus, ktorý sa nám daruje v Eucharistii, nám tým dáva účasť na svojom vlastnom živote a poslaní, pozýva nás odpovedať na dar jeho lásky a obety. Pri svojom obetovaní sa nám dal až do krajnosti. Počas Poslednej večere Ježiš povedal svojim učeníkom: „Dal som vám príklad, aby ste aj vy robili, ako som ja urobil vám.“ (Jn 13,15) Cieľom slávenia Eucharistie je teda zjednotiť sa s Kristom na chválu Otca v životnom postoji sebadarovania. Preto sa nemožno uspokojiť len s vonkajším kultom, s „chodením do kostola“, ako zvykneme hovoriť. Eucharistia nás vyzýva a stále znova uschopňuje, aby sme zmenili svoj vlastný životný štýl egocentrických ľudí na štýl života služby, aby sme sa stali eucharistickými ľuďmi, schopnými zriekať sa seba v prospech bratov a sestier na Božiu chválu, každý na tom mieste, kam ho Boh povolal.

P.Vojtech Kodet OCarm „O Eucharistii“

Základná škola, v ktorej som strávil veľkú časť detstva, stojí blízko Bratislavského hradu. Preto sme sa my žiaci stávali komparzistami jasavých uvítaní štátnikov. Bolo to jednoduché - do ruky sme dostali mávadlá, aby sme po dlhom čakaní nakoniec za niekoľko sekúnd „odmávali“ bleskurýchlej limuzíne. Ani sme nevideli, koho to vlastne tak nadšene zdravíme.

Na Kvetnú nedeľu vstupuje Ježiš do Jeruzalema. Nie na opancierovanej limuzíne, ale na ľarbavom oslovi. Každý ho môže vidieť a dotknúť sa ho. Nie je anonymný: vedia, že Nazaretský lieči. uzdravuje, kriesi aj čo učí. Žeby preto ich „hosanna“ a mávanie palmovými listami bolo predsa len úprimné? Nuž... Budúcnosť ukázala“ že aj v správaní jeruzalemského davu bolo čosi nepochopiteľné. Ako sa z rúk, ktoré Ježiša zdravili palmovými mávadlami, o niekoľko dní stali zovreté päste a z nadšeného „hosanna“ nenávisťné „ukrižuj ho!“? Chceli ho za kráľa, teraz ním urážlivo opovrhujú...

Francúzsky sociológ Gustave Le Bon v knihe Psychológia davu tvrdí, že ak jedinec „tvorí súčasť davu, z množstva ľudí nadobúda vedomie moci a podlieha prvému podnetu na vraždenie a plienenie“. Človek ponorený v dave môže stratiť vedomie osobnej zodpovednosti a stať sa hračkou masovej psychózy. „Rečník“, pokračuje Le Bon, „ktorý dokáže používať **kúzelné formulky**, zvádza davy, kam sa mu zachce.“

Dokonalým symbolom nestálosti davu je palmové mávadlo. Hoci zelené, odrezaním od kmeňa začína nezvratne odumierať. Niekoľkokrát ním zamávajú, potom ho zožltnuté zahodia. A s ním aj nadšenie. Ak mu chýba hlbší koreň, spolu s mávadlom vädne, rozplýva sa. Aj povrchná radosť jeruzalemskej masy čoskoro vyschla, preto ju farizeji mohli zaviesť, kam sa im zachcelo - aby žiadala Ježišovu smrť.

Ponorenie do hriechu a bezzásadovosť nie sú ani dnes smutnou výsadou „horných desaťtisíc“. Vymývanie mozgu je v súčasnosti masové, nasadené sú všetky mediálne prostriedky. Týždeň čo týždeň si hryzieme nechty pri televíznom Milionárovi, prežívame chorobné vzťahy nekonečných seriálov a nevedomky držíme palce sympatickým zločincovi, čítame pikantérie o slávnych, ktorí patria viac do liečebne ako na výslnie popularity. Produkty zábavného priemyslu, prázdne a lesklé, sú neraz frontálnym výsmechom evanjeliových hodnôt. Teda na kríž s hodnotami! Aj s tým, kto ich hlásal!

A predsa sa už v dave Ježišových súčasníkov našla nezmanipulovaná osoba, ktorá viac poslúchala Boha ako ľudí - Veronika. Bez formálneho mávadla, zato so šatkou na konkrétny zákrok. Vystúpila z davu, aby utrela tvár tomu, ktorého dav zlorečil.

Ani na vrchole veľkopôstneho putovania niet inej cesty k stretnutiu pravého obrazu Ježiša Krista, ako vystúpiť z letargického davu životom znudených konzumentov a vykročiť cestou osobného obrátenia.

DOBRODRUŽSTVO S BOHOM V roku 1930 sa muž menom Frank Laubach vyštveral na Filipínach na vrchol kopca Signal Hill. Bol sklamaný životom a nevedel, ako ďalej.

Svoju kariéru pokladal za životný neúspech. Dúfal, že sa stane rektorom niektorej vysokej školy. Príležitosť sa mu aj naskytla, ale zo zdvorilosti hlasoval za svojho oponenta - a o tento post prišiel rozdielom jedného hlasu.

Tri Frankove deti zomreli na maláriu. Spolu s manželkou a posledným dieťaťom sa radšej presťahoval na miesto vzdialené od ich domova takmer 1500 km.

Ľudia, ktorým chcel pomôcť, ho odmietli. Zdalo sa mu, že Boh je strašne ďaleko.

Frank sa celý zúfalý posadil a pokúsil sa rozprávať s Bohom. Vtedy sa zvyknú diať zázraky a skutočne, Boh tam k nemu prehovoril. Vyzval ho, aby so zvyškom svojho života urobil experiment - odovzdal sa Bohu, žil a chodil s ním. Cieľom bolo neustále sa rozprávať s Bohom a byť dokonale vnímavý na jeho vôľu. A podľa toho sa Frank Laubach riadil zvyšných 40 rokov svojho života. Napísal:

„Najúžasnejším objavom môjho života bolo, že nemusím čakať na slávnú chvíľu, ktorá príde niekedy v budúcnosti. Nebo môžem prežívať už teraz. A nielen ja. Môže ho okúsiť ktokoľvek a kedykoľvek. Boh rád experimentuje. V tejto chvíli prebiehajú na celom svete stá milióny takých experimentov. A Boh sa pýta: Dokedy mi tento muž a táto žena dovoľia v tom pokračovať?“

Frank Laubach odovzdal svoj život Bohu a dovolil mu, aby aj s jeho životom experimentoval. Má veľmi praktické a užitočné pomôcky (obrazy, poznámky, Písmo a rôzne iné veci), ktoré mu majú pripomínať, že žije v Božej prítomnosti. Vo svojich knihách načrtáva desiatky spôsobov, ktoré mu minútu čo minútu pomáhajú uvedomovať si, že Boh je s ním po celý deň.

Spoločenstvo s Bohom pomohlo Frankovi vrátiť sa späť do sveta. Jeho život sa stal neuveriteľným požehnaním pre iných. Veril, že pravou skúškou skutočného duchovného života je to, či ťa vedie k sýteniu hladných a navštevovaniu chorých, k štedrosti v chudobe a k službe ľuďom, ktorí potrebujú pomoc.

Frank sa stal vodcom celosvetového hnutia za odstránenie negramotnosti. Bol otcom myšlienky, že každý má učiť každého. Stal sa poradcom amerických prezidentov. Bol tiež jedným z prvých tvorcov zahraničnej politiky Spojených štátov po druhej svetovej vojne - najmä Maršalovho plánu, ktorý sa zaoberal výstavbou úplne zničených miest.

Tajomstvo jeho úspešného života bolo úplne jednoduché - odpovedal na Božie volanie. V jeho prípade to nebol horiaci ker (ako u Mojžiša) ani plavba vo veľrybe (ako v prípade Jonáša), ani odchod z colného úradu (ako u Matúša). Jeho Boh povolal, aby

každý okamih svojho života prežíval v dôvere v Ježiša. Každý deň a každú chvíľu - neprestajne - komunikoval s Bohom. Podobne ako Enoch, aj on chodil s Bohom.

Boh ťa pozýva, aby si s ním aj ty prežil rovnaké dobrodružstvo. Ako mu odpovieš?

Hľadať smer života u Boha je určite správne, ale rozhodnutie je v konečnom dôsledku naša zodpovednosť.

Kurt D. Bruner

Bl. Emma

8.apríl

Bl. Emma, rehoľníčka († 1045 v Nemecku)

Emma bola manželka grófa Viliama z Peilsteienu. Po tragickej smrti dvoch synov a manžela sa rozhodla slúžiť Bohu. Na vlastné náklady dala postaviť katedrálu a kláštor, stala sa rehoľníčkou a v chudobe i pokore slúžila Bohu aj ľuďom až do smrti.

Máš dediča?

Emma, ktorú vychovali na dvore kráľovnej Kunigundy, sa vydala za knieža Viliama. Šťastné manželstvo bolo požehnané dvoma synmi. Viliam vlastnil bane na zlato. Ťažba bola úspešná a baníci bohato zarábali. Peniaze ich však veľmi pokazili. Bitky, násilnosti, vraždy pre majetok...

Viliam poslal medzi nich oboch synov, aby urobili poriadok. Dobré slovo nepomohlo, na rad prišli tresty. Baníci sa vzbúрили, chytili synov a zavraždili ich. Knieža v návale hroznej bolesti zobral vojsko a pozabíjal všetkých vzbúrencov. Keď dokončil pomstu, zhrozil sa nad svojím vyčinením. Po čase sa vybral na púť do Ríma, aby urobil pokánie za hriechy. Na spiatocnej ceste zomrel a Ema tak prišla o milovaného manžela i oboch synov. Ich spoločnosť vystriedala bolesť a samota. Často uvažovala, na čo sú jej majetky? Pre koho to všetko zostane, keď nemá dedičov. Ema však nezabudla na Pána Boha. Aj tento kríž prijala ako jeho vôľu a urobila čosi, čo veľmi ovplyvnilo jej ďalší život, za dediča svojich majetkov vybrala Ježiša Krista! Dala postaviť krásny chrám a pri ňom dva kláštory. Zvyšok majetku rozdala chudobným. Potom vstúpila do kláštora, kde až do smrti ako rádoová sestra slúžila chudobným a modlila sa.

Pane, viem, že som mladý na to, aby som vlastnil veľký majetok, ale už mi je jasné, že moje bohatstvo – to sú skutky. Odo mňa záleží, či budú dobré a koho nimi oslávim. Pouvažujem, aké skutky ma dnes čakajú, a už teraz chcem, aby si bol ich dedičom ty, Pane. Amen.

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku